

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Sesvete, Industrijska cesta 15

Poslovni broj: P-337/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, po sucu toga suda Lovri Tomičiću, u pravnoj stvari tužitelja Marijana Butorca, OIB 94792719330, iz Gospića, Podoštra 3 A, kojeg zastupa punomoćnik Matko Novinc, odvjetnik iz Zagreba, Gjüre Szaba 4, protiv tužene ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, koju zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene 11. rujna 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnik tužitelja odvjetnika Stipe Vuletića i zamjenice punomoćnika tužene odvjetničke vježbenice Maje Turković, s danom objave 12. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 10. Ugovora o kreditu br. 5103995126 od dana 17. lipnja 2008. godine koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi:

„Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 0,500 % (nula cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita je suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.“

II. Nalaže se tuženoj u roku od 15 (petnaest) dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.136,55 EUR sa zateznom kamatom od 12. listopada 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi u bitnome navodi kako je s tuženom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu br. 5103995126 od dana 17. lipnja 2008. na iznos od 70.000,00 CHF. Ističe, kako je člankom 1. Ugovora o kreditu tužena odobrila i stavila na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu od 70.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan puštanja kredita u tečaj. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su sukladno odredbi čl. 6. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 570,10 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tužene za CHF na dan plaćanja. U trenutku isplate (18. lipnja 2008.) kredita tečaj CHF po srednjem tečaju HNB-a u odnosu na Kunu iznosio je 4,4732 Kn za 1 CHF. Tužena je člankom 10. Ugovora o kreditu odredila naknadu za obradu kreditnog zahtjeva- 0,500 % od iznosa kredita, a koju je tužena naplatila jednostrano prilikom isplate kredita, odnosno ustegnula od ukupnog isplaćenog iznosa kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007- dalje u tekstu ZZP/07), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005, dalje: ZOO) propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/07, koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 102. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tužene, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu – uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 0,500 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari

ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika tužene, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tužena navedenom naknadom nije pokrila niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremila tužena budući da isti ugovor ima njezinu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tužena sama sebi ostavila na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 10. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se naknada plaća jednokratno prilikom prvog korištenja kredita, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 10. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tužena u vezi istih nije pojedinačno pregovarala s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (2007. godine) kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 102. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 10. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 102. stavka 1. ZZP-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita.

2. Rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 4. travnja 2025. poslovni broj Su- 198/2025 određena je nadležnost Općinskog suda u Sesvetama za postupanje u ovom predmetu (str. 47 i 48 spisa).

3. U odgovoru na tužbu tužena u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev. Ističe, da je tužitelj dužan dokazati status potrošača. Navodi kako je tužitelj sredstva kredita koristio za izgradnju nekretnine na adresi Podoštra 3A, a iz sudskog registra proizlazi da je na toj adresi registrirano sjedište trgovačkog društva DEMIL TECH d.o.o., dok je 2010. na toj adresi bili registrirano i društvo TD ISL SPREEWERK d.o.o. Osporava da se o osporavanoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i navodi kako je tužiteljica kao korisnica kredita bila upoznata sa obvezom plaćanja naknade

4. Tijekom dokaznog postupka sud je pregledao Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103995126 od 17. lipnja 2008. (str. 7 – 14 spisa), otplatni plan za kredit (str. 15 – 19 spisa), dopis tužene od 30. ožujka 2022. (str. 20 spisa), obavijest o kreditu (str. 21 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope (str. 22 – 30 spisa), obavijest o usklađivanju kamatne stope (str. 31 spisa), obavijest o kreditu (str. 32 spisa), pregled prometa po partiji kredita 5103995126 za razdoblje od 18. Lipnja 2008. do 29. rujna 2015. (str. 33 – 45 spisa), krediti – proces obrade (str. 62 i 63 spisa), izvatke iz sudskog registra (str. 64 – 73 spisa), sudsku praksu Suda Europske unije (str. 74 – 82 spisa), obračun naknade za bankarske usluge (str. 83 spisa), izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe (str. 84 – 86 spisa), opće odredbe (str. 87 – 89 spisa), sudsku praksu (str. 90 – 93 spisa) te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja Marijana Butorca (str. 108 i 109 spisa).

5. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP), ovaj sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Nije izveden dokaz saslušanjem svjedokinje Martine Jelinić, djelatnice tužene, budući da je tužena na ročištu za glavnu raspravu 11. rujna 2026. odustala od tog dokaznog prijedloga.

7. Između stranaka nije sporno da je tužena s tužiteljem (kao korisnikom kredita) 17. lipnja 2008. sklopila Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103995126 te da je u odredbi čl. 10. ugovoreno da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 0,500% (nula cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kuna obračunate sa datumom ugovora i da je korisnik kredita suglasan da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana, nije sporno ni da je navedena naknada naplaćena tužitelju prilikom isplate kredita.

8. Sporno je, je li odredba čl. 10. predmetnog Ugovora kojim je ugovoreno da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan korisnik kredita prije korištenja kredita platiti 0,500% naknade za iznosa kredita, obračunate sa datumom ugovora, ništetna ili ne. Sporno je i pitanje ima li tužitelj status potrošača.

9. Najprije, je potrebno istaknuti da tužitelj predmetni postupak vodi isključivo radi utvrđenja ništetnim predmetne odredbe. Ovaj sud smatra da ista ima pravni interes za podnošenje predmetne tužbe u skladu sa odredbom čl. 187.st. 2. ZPP-a, jer nije sporno da je istom predmetna naknada i naplaćena, pa će u slučaju pravomoćno okončanog postupka isti moći od tužene potraživati povrat iznosa plaćene naknade.

10. Čitanjem Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103995126 utvrđeno je da je isti sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tužene kao kreditora 17. lipnja 2008. Nadalje, utvrđeno je da se radi o stambenom kreditu (čl. 3. Ugovora), da je iznos kredita 70.000,00 CHF protuvrijednosti u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita (čl. 2. Ugovora), kao i da je ugovoreno da se za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan je korisnik kredita prije korištenja kredita platiti 0,500% naknade za iznos kredita, obračunate sa datumom ugovor (čl. 10. Ugovora).

11. Tužitelj Marijan Butorac u svom iskazu na ročištu za glavnu raspravu 11. rujna 2026. izjavio je kako mu je kredit trebao za osobne potrebe za izgradnju obiteljske kuće. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu pročitao je tekst ugovora, vidio je da u ugovoru postoji odredba o naknadi od 0,5 % vrijednosti kredita, međutim nije mu objašnjeno za što se točno naplaćuje ta naknada. Naknada mu je naplaćena prilikom isplate kredita na način da mi je umanjen iznos koji je isplaćen. Pitao je da li bi ugovor o kreditu mogao biti sklopljen bez te naknade, međutim nije postojala takva mogućnost već se radilo o "uzmi ili ostavi".

Na poseban upit zamjenika punomoćnika tužitelja je li u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu ili kasnije imao svoj obrt ili trgovačkog društva, tužitelj navodi kako u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i za vrijeme otplate kredita, a kredit je otplatio 2023. nije imao u vlasništvu niti obrt niti trgovačko društvo. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tužitelja je li kuća koju je izgradio iz sredstva kredita davana u najam ili zakup, ili je bilo sjedište nekog trgovačkog društva, tužitelj je odgovorio da nije. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tužitelja da li su mu poznata trgovačka društva DEMIL TECH d.o.o. i TD ISL SPEERWERK d.o.o., tužitelj je odgovorio kako su mu poznata ta trgovačka društva a njihovo sjedište ne nalazi se na adresi njegovog prebivališta već je udaljeno oko kilometar i sto metara od njegove kuće, a radi se o adresi 3/A a njegova je adresa 3A. Na poseban upit zamjenika punomoćnika tužitelja je li mu prilikom sklapanja ugovora o kreditu itko objasnio zašto je visina naknade 0,5% vrijednosti kredita, tužitelj je odgovorio nije mu to nitko objasnio.

12. Iskaz tužitelja sud ocjenjuje kao vjerodostojan i životno logičan. Iz istog nedvojbeno proizlazi da tužitelj ima status potrošača, budući da je kredit podigao isključivo za osobne potrebe i nikada nije imao vlastiti obrt ili trgovačko društvo. Isti je i razložno pojasnio kako nema nikakve veze sa trgovačkim društvima DEMIL TECH d.o.o. i TD ISL SPEERWERK d.o.o., čija sjedišta se ne nalaze na adresi njegovog prebivališta.

13. Odredbom čl. 3. st. t. ZZO/07 propisano je da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Nadalje, čl. 96. st.1. ZPP/07 propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako,

suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. istog članka propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom stavka 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP/07 propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

14. Sud je u dokaznom postupku utvrdio da je tužitelj potrošač, jer je predmetni kredit podignuo za osobne potrebe, te da isti u to vrijeme nije bio imatelj poslovnih udjela u nekom društvu, odnosno, vlasnik obrta. Slijedom navedenog u predmetnom slučaju imaju se primijeniti odredbe ZZP-a.

15. Također, utvrdio je na temelju iskaza tužitelja da se o ulaznoj naknadi, nije pojedinačno pregovaralo, dok je uvidom u sam ugovor o kreditu utvrđeno da se radi o odredbama ugovora u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane tužene). Tužena nije u skladu sa odredbom čl. 96. st. 4. ZZP/07 dokazala da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane tužene) pojedinačno pregovaralo. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

16. Nadalje, utvrđeno je da je odredbom čl. 10. Ugovora o kreditu tužena obvezala tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da jmu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predložila strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, i zbog čega baš u tom postotku. Tužena nije ničim dokazala da je tužitelja informirala o visini troškova, kao i o strukturi istih te o razlogu radi čega se isti obračunavaju i naplaćuju.

17. Pri tome je potrebno posebno istaknuti da je tužena tijekom postupka odustala od dokaznog prijedloga saslušanjem svoje djelatnice koja je neposredno pregovarala prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, čime bi se isto eventualno mogle dokazati prethodno navedene okolnosti. Iz iskaza tužitelja nedvojbeno proizlazi da tužena nije s tužiteljem pregovarala o spornoj odredbi niti je istog obavijestila o strukturi troškova naknade za obradu kredita i zašto se isti naplaćuju baš u navedenom postotku.

18. Dakle, tužena nije ničim dokazala da je s tužiteljem pregovarala o spornoj odredbi za naknadu obrade i odobrenja kredita bilo u tijeku pregovora ili u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, kao što nije ni dokazala da je tužitelja informirala o visini troškova, kao i o strukturi istih te o razlogu radi čega se isti obračunavaju i naplaćuju.

19. Također, temeljem iskaza tužitelja ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvaćanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava, odnosno bez predmetne naknade nije bilo moguće sklopiti ugovor o kreditu, pa je

spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

20. Dakle, tužena je navedenu odredbu čl. 10. Ugovora o kreditu formulirala u tipskom standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavila kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Dakle, tužena je nezakonito i nepošteno primjenjivala ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je dovela tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, dok tužena suprotno nije dokazala. Također, tužitelju nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja mu je naplaćena. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tužene pojašnjeni razlozi ugovaranja navedene naknade, kao niti na što se ista naknada točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava.

21. Iz svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju ukazuje tužitelj, a koja se najprije sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tužene, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da po pravnom shvaćanju ovog suda nikakvi posebni troškovi prilikom obrade kredita nisu nastali za tuženu, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Sve navedeno spornu odredbu čl. 10. Ugovora o kreditu čini nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženu kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi. Dakle, plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u visini od 0,500% od iznosa kredita, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Radi svega navedenoga, odredba čl. 10. Ugovora o kreditu je nepoštena, a posljedično i ništetna sve u skladu sa odredom čl. 96. st.1., 102.st.1.ZZP/07, kao i primjenom odgovarajućih odredbi ZOO-a.

22. Slijedom navedenoga, ovaj sud je utvrdio nepoštenom, time i ništetnom odredbu čl. 10. Ugovora o kreditu kojom je određeno da za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan je korisnik kredita prije korištenja kredita platiti 0,500% naknade za iznos kredita, obračunate sa datumom ugovora (točka I. izreke presude).

23. S obzirom na činjenicu da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu, u skladu sa odredbom čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka. U skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23; dalje: Tarifa) trebalo je priznati tužitelju zatraženi trošak sastava tužbe od 29. ožujka 2025. (Tbr.7.1.) u iznosu od 200,00 EUR, sastava obrazloženog podnesak od 20. listopada 2025. (Tbr.8.1.) u iznosu od 200,00 EUR, zastupanja na pripremnom ročištu 13. studenoga 2025. (Tbr.9.1.) u iznosu od 200,00 EUR, zastupanja na ročištu za glavnu raspravu 11. rujna 2026. (Tbr.9.1.) u iznosu od 200,00 EUR, dakle ukupno 800,00 EUR, uvećano za PDV

25%, dakle, ukupno 1.000,00 EUR, uvećano za sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i sudsku pristojbu na presude u iznosu od 110,00 EUR, dakle sveukupno 1.136,55 EUR. Sve uvećano za zatražene zakonske zatezne kamate od dana donošenja odluke, pa do isplate u skladu sa čl. 151.st.3. ZPP-a (točka II. izreke presude).

U Sesvetama 12. listopada 2026.

Sudac
Lovro Tomičić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po odvjetniku Matku Novincu uz nalog za sudsku pristojbu na presudu u iznosu od 110,00 EUR
- tuženoj po odvjetniku Damiru Metelku

Broj zapisa: **9-3088e-77073**

Kontrolni broj: **0a451-576dd-cdc73**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.